

Arrest

nr. 216 503 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2018 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 september 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing en deze is gemotiveerd als volgt:

“beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 52, §4, 5dB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.03.2018 werd ingediend door:

Naam: A(...)

Voornaam: M(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, zijnde A(...) M(...) B(...) L(...)), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1 " tot 3 die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1" of 2", beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te Hunnen laste zijn (...)'

Betrokkene is onder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden worden volgende documenten voorgelegd:

- attest dd. 08.03.2018 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving vanwege het OCMW te Geel. Br werd geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.

- 'attestation administrative' n°30/2018 dd. 21.03.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene op het moment van de opmaak van het attest geen beroep uitoefende: echter. dit attest zegt enkel iets over de situatie in maart 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Het is bovendien stilzwijgend over eventuele eigenschappen of eventuele overige bronnen van inkomsten en laat niet toe te concluderen dat betrokkene van in het land van herkomst of origine onvermogen was.

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.01.2012, 12.03.2012, 11.12.2014, 20.12.2014, 06.02.2017, 06.03.2017: echter, deze stortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, Er dient opgemerkt te worden dat er geen stortingen vanwege de referentiepersoon tussen 06.03.2017 en het ogenblik van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging op 06.03.2018.

- bewijzen geldstortingen vanwege derden aan betrokkene dd. 25.11.2011, 20.11.2012 en 06.04.2017: deze stortingen zijn . niet afkomstig van de referentiepersoon,

- registratie dd. 11.05.2018 van de huurovereenkomst dd. 05.05.2004

- document met betreding tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (pensioensfiche 281,11 - 2017)

- bewijs lidmaatschap Onafhankelijk Ziekenfonds dd. 19.04.2018 op naam van betrokkene

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tót op

het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 07.03.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofx.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

"Aangezien de bestreden beslissing stelt als volgt: "Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging." "Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon." Gezien verzoekster ouder is dan 21 jaar dient zij aan te tonen dat zij ten laste is van de Belgische referentiepersoon, haar vader, x (RR. 35.00.00.013-43). De verwerende partij weigerde in casu het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoekende partij omdat hij niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden, waarbij zij erop wijst dat verzoekster in haar land van herkomst niet ten laste was van referentiepersoon. Ten eerste dient er op gewezen worden dat verzoekster tot haar 25e samen heeft gewoond met de referentiepersoon. Eerst 7 jaar in België. Nadien 18 jaar in Marokko. Verzoekster heeft weliswaar nog van 2002 t.e.m. 2018 in Marokko gewoond, doch is er voldoende bewijs voor handen dat zij wel degelijk gedurende deze periode ten laste was van de referentiepersoon. Er werd bewijs van overdrachten van geld via Western Union bijgebracht. Daarenboven moet er rekening mee gehouden worden dat de financiële steun door referentiepersoon voornamelijk gebeurde door handgift, waardoor het onmogelijk is om hiervan een schriftelijk bewijs neer te leggen. De referentiepersoon is immers reeds gepensioneerd en verblijft regelmatig in Marokko. Tijdens zijn verblijf in Marokko is het dan ook referentiepersoon die verzoekster voorziet in haar levensbehoeftes. Ook de rest van de familie van verzoekster (broers, zussen en moeder) die allen in België wonen en de Belgische nationaliteit bezitten, gaan op regelmatige basis naar Marokko. De financiële steun gebeurde dan ook hoofdzakelijk ter plaatse, waarvan geen bewijs kan worden voorgelegd. Referentiepersoon staat in voor de basisbehoefte van verzoekster en draagt alle financiële kosten van verzoekster. Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de

vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster. Het Hof van Justitie interpreteert het begrip 'ten laste zijn' in de arresten Jia¹ en Reyes². Daaruit volgt dat meerderjarige kinderen slecht een verblijfsrecht erkend kunnen zien indien ze materieel worden ondersteund door de ascendent, die een burger van de Unie is, die in België verblijft of diens echtgenoot of partner omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en dat die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst tot op het moment van de aanvraag. In het arrest Reyes van het Hof van Justitie wordt dit verwoord als volgt:

"20. In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als 'ten laste' van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van de richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21. Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt ondersteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in de zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

In het arrest Jia werd uitdrukkelijk gesteld dat onder 'te hunnen laste komen' moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie. In dit arrest stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van de materiële steun in de staat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.

De voorwaarde van ten laste zijn moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Zoals het Hof van Justitie ook stelde in de rechtspraak die eerder werd aangehaald, betreft het 'ten laste zijn' een feitelijke situatie, en dienen de bewijzen van het feit dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft aldus in aanmerking genomen te worden om te besluiten dat verzoekster wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon. De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)'. De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht. Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met

kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;(…)”

2.3. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon, in die zin dat zij niet heeft aangetoond dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond in het land van herkomst of origine tot op het moment van de huidige aanvraag gezinshereniging.

De verzoekende partij betoogt dat zij van 2002 tot 2018 in Marokko heeft gewoond, maar dat er genoeg bewijs voor handen is dat zij gedurende deze periode wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. Betreffende de geldstorting stelt zij dat deze voornamelijk via handgift gebeurden waardoor het onmogelijk is hiervan een schriftelijk bewijs neer te leggen. Zij stelt tevens dat de referentiepersoon ook voor haar zorgt als deze in Marokko is aangezien de referentiepersoon gepensioneerd is. De verzoekende partij herhaalt nogmaals dat de referentiepersoon instaat voor haar basisbehoeften en dat deze alle financiële kosten draagt.

Waar de verzoekende partij in het algemeen stelt dat er genoeg bewijs voorhanden is dat zij ten laste was van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat zij zich hier beperkt tot een loutere algemene bewering die geen afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing. Zij gaat op deze manier niet concreet in op de in de bestreden beslissing aanwezige motieven.

Met betrekking tot de geldstorting stelt de bestreden beslissing het volgende:

“- bewijzen geldstorting vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 06.01.2012, 12.03.2012, 11.12.2014, 20.12.2014, 06.02.2017, 06.03.2017: echter, deze storting zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging, Er dient opgemerkt te worden dat er geen storting vanwege de referentiepersoon tussen 06.03.2017 en het ogenblik van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging op 06.03.2018.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de overgemaakte bewijzen van geldstorting vanwege de referentiepersoon aan de verzoekende partij van 6 januari 2012, 12 maart 2012, 11 december 2014, 20 december 2014, 6 februari 2017 en 6 maart 2017. De gemachtigde besluit niet op kennelijk onredelijke wijze dat deze storting te beperkt zijn en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. De gemachtigde stelt tevens terecht vast dat er geen storting werden overgemaakt vanwege de referentiepersoon tussen 6 maart 2017 en het ogenblik van de indiening van de huidige aanvraag gezinshereniging op 6 maart 2018. Over de bewijzen van geldstorting vanwege derden van 25 november 2011, 20 november 2012 en 6 april 2017 motiveert de gemachtigde terecht dat deze niet afkomstig zijn van de referentiepersoon, zodat hiermee geen rekening kan worden gehouden.

De Raad kan betreffende de door de verzoekende partij genoemde handgiften enkel vaststellen dat er geen bewijs voorhanden is, wat de verzoekende partij zelf bevestigt, waardoor men niet van de verwerende partij kan verwachten om hier rekening mee te houden. In de hierboven geciteerde passage kan een motivering worden gelezen over de door de verzoekende partij bijgebrachte geldstortingen. Bovendien betwist de verzoekende partij deze motivering niet.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de stortingen te beperkt en te onregelmatig zijn om te worden aanvaard als afdoende bewijs, er geen stortingen zijn vanwege de referentiepersoon tussen 6 maart 2017 en het ogenblik van het indienen van de aanvraag gezinshereniging en de bewijzen van geldstortingen vanwege derden door de verzoekende partij niet kunnen worden aanvaard als bewijs van ten laste zijn nu ze afkomstig zijn van een derde en niet van de referentiepersoon.

De verzoekende partij verwijst vervolgens naar de arresten Jia en Reyes van het Hof van Justitie en stelt zij dat de noodzaak van financiële ondersteuning met elk passend middel kan worden bewezen. Zij stelt dat het moet gaan om een feitelijke situatie, en de bewijzen dat verzoekster zelf geen inkomsten heeft dienen in aanmerking te worden genomen om te besluiten dat verzoekster wel degelijk financieel afhankelijk is van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift zelf stelt dat, ten gevolge van de arresten Jia en Reyes, de betrokkene dient aan te tonen dat hij ten laste was van de gemeenschapsonderdaan in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

Met betrekking tot het niet hebben van inkomsten stelt de bestreden beslissing het volgende:

“- 'attestation administrative' n°30/2018 dd. 21.03.2018 waarin de lokale Marokkaanse overheden stellen dat betrokkene op het moment van de opmaak van het attest geen beroep uitoefende: echter, dit attest zegt enkel iets over de situatie in maart 2018, wanneer betrokkene reeds in België verbleef. Het is bovendien stilzwijgend over eventuele eigendommen of eventuele overige bronnen van inkomsten en laat niet toe te concluderen dat betrokkene van in het land van herkomst of origine onvermogen was.”

Bovendien kan ook reeds verwezen worden naar de reeds geciteerde passage betreffende de geldstortingen van de referentiepersoon en derden naar de verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat zij zelf geen inkomsten heeft nu in de bestreden beslissing kan worden gelezen dat het desbetreffende attest niets zegt over enige bron van inkomsten. Zij beperkt zich tot te stellen dat de verzoekende partij geen beroep uitoefende. Er wordt tevens gesteld dat het stuk enkel iets zegt over de situatie in maart 2018, wanneer de betrokkene reeds in België verbleef, en, zoals hierboven reeds gesteld, haalt de verzoekende partij zelf aan dat het enkel gaat over het aantonen van het ten laste zijn voor de aankomst in België. Ten slotte is het niet omdat de verzoekende partij geen inkomsten zou hebben, dat daarmee, zoals zij beweert, zou zijn aangetoond dat zij afhankelijk is van de referentiepersoon.

De bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC